

'De Dingen Die Voorbijgaan', Toneelgroep Amsterdam
Tot 28 oktober, Toneelhuis/Bourla, Antwerpen

Imponerende treurmars

Het ding dat maar niet voorbij wil gaan, is een oud familiegeheim. Alleen de twee daders weten ervan. Of toch niet? De Vlaamse wereldster Ivo Van Hove zet zijn bewerking van Louis Couperus' romanklassieker *Van Oude Mensen De Dingen Die Voorbij Gaan* (1906) in een grote open ruimte, met twee lange rijen stoelen aan de lange zijden van de witte rechtshoek. Als een wachtzaal, met tikkende klokken.

Zijn regie voor deze coproductie tussen Toneel-

groep Amsterdam en het Antwerpse Toneelhuis voelt als een langzame treurmars, voor deze door een trauma verziekte familie, en voor de twee oudjes die aan het eind zachtjes heengaan. Het ene lid van de uitgebreide cast speelt net iets anders dan het andere – van ingetogen tot veel expressiever – maar is dat niet in elke familie zo? Het meesterschap van Van Hove voel je vooral in de manier waarop hij weet hoe hij op de juiste momenten dit sombere,

Met 'De Dingen Die Voorbijgaan' laat Ivo Van Hove zien waarom hij internationale prijzen wegkaapt.

langzaam voortschrijdende verhaal moet optillen door een opvallende ingreep. De middelen om dat net iets grootser te doen heeft hij dankzij zijn status inmiddels ook.

Fraai geacteerd, mooi om naar te kijken, *De Dingen Die Voorbijgaan* is een sterke theateravond waarin alle elementen goed zitten en

die bij de Belgische première kon rekenen op een lange staande ovatie. Niet te missen voor wie wil weten waarom die Van Hove internationaal (en recent ook bij ons) maar prijzen blijft winnen. Alleen jammer van dat net te lange laatste stuk; een einde dat maar niet lijkt te willen komen. (Hans-Maarten Post)